

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 143

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 11 februarie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 619 din 5 octombrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 12 noiembrie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii	2–5
Decizia nr. 685 din 21 octombrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate	6–9
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
185. — Hotărâre pentru alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2022, pentru unele unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale și repartizarea acestora pe unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale în vederea finanțării Programului-pilot de acordare a unui suport alimentar pentru preșcolarii și elevii din 150 de unități de învățământ preuniversitar de stat	10–15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
M.24. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru aprobarea Regulamentului serviciului la bordul navelor militare.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 619**

din 5 octombrie 2021

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (1)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 16
din 12 noiembrie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție —
Completul competent să judece recursul în interesul legii**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror
Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 12 noiembrie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii. Excepția a fost ridicată de Ion Perianu în Dosarul nr. 2.802/113/2018 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.798D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 2.799D/2019—2.803D/2019, nr. 2.814D/2019—2.827D/2019, nr. 2.944D/2019—2.955D/2019, nr. 2.957D/2019, nr. 2.958D/2019, nr. 2.961D/2019, nr. 2.972D/2019, nr. 3.005D/2019, nr. 3.006D/2019, nr. 3.053D/2019—3.068D/2019, nr. 3.117D/2019—3.122D/2019, nr. 3.157D/2019—3.159D/2019, nr. 3.199D/2019—3.201D/2019, nr. 3.209D/2019—3.213D/2019, nr. 3.228D/2019, nr. 3.296D/2019—3.299D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Gheorghe Calotă, Marian Radu, Radu Alexandru, Petruș Danciu, Nicolae Zara, Daniel Găvăneanu, Gheorghe Vasilache, Cristea Pricope, Nelu Toboșaru, Iulian Lazăr, Lucian Radu, Nicu Cîrlan, Valentin Petcu, Marian Matei, Stelică Stănescu, Georgiu Dumitru, George Sandu, Aurelian Țigău, Valentino Robertino Andrei, Ionel Popa, Ionuț Ilie, Dumitru Roșcan, Virgil Burlacu, Tudorel Munteanu, Jeni Chiriță, Laurențiu Dumitru, Nicolae Mitrofan, Marian Șerbu, Neculai Talabă, Aurel Raită, Sorin Turcu, Ionel Chirilă, Petrică Tănăsuică, Vasile Taraș, Ștefan Zăvoiu, Marian Podaru, Condor-Nicolae Jorăscu, Ionel Isac, Cornel Gherguș, Cristian Iacob, Stănel Bîtcă, Valentin Druțu, Ionel Crețu, Florin Satnoianu, Constantin Bercaru, Ionel Lepădatu, Gigel Gîrbă, Gică Popa, Petrică Lungu, Stelică Dudulea, Gabriel Milea, Ionel Vintilă, Gheorghită Secăreanu, Șerban Banciu, Nicu Bratosin, Ion-Tiberiu Răducu, Silviu Ștefan, Ștefan Horneț, Dumitru Nedelcu, Angelin Piroșcă, Gigel Nănescu, Alexandru Nicolaie, Stan Iordan, Cosmin Ionel Mitu, Dănuț Bustiuc, George Popescu, Viorel Coman, Marin Cioroiu, Marius Dragu, Săndel Velișcu, Emanoil Chirilă, Mihai Dragomir, Viorel Dicianu, Valentin Brescan și Adrian Boncu în dosarele nr. 2.815/113/2018, nr. 2.811/113/2018, nr. 2.845/113/2018, nr. 2.867/113/2018,

nr. 2.894/113/2018, nr. 2.788/113/2018, nr. 2.834/113/2018, nr. 2.794/113/2018, nr. 2.813/113/2018, nr. 2.896/113/2018, nr. 2.923/113/2018, nr. 2.859/113/2018, nr. 2.790/113/2018, nr. 2.808/113/2018, nr. 2.824/113/2018, nr. 2.853/113/2018, nr. 2.919/113/2018, nr. 2.818/113/2018, nr. 2.831/113/2018, nr. 2.882/113/2018, nr. 2.925/113/2018, nr. 2.812/113/2018, nr. 2.838/113/2018, nr. 2.805/113/2018, nr. 2.797/113/2018, nr. 2.878/113/2018, nr. 2.887/113/2018, nr. 2.832/113/2018, nr. 2.814/113/2018, nr. 2.881/113/2018, nr. 2.880/113/2018, nr. 2.873/113/2018, nr. 2.854/113/2018, nr. 2.861/113/2018, nr. 2.876/113/2018, nr. 2.884/113/2018, nr. 2.869/113/2018, nr. 2.825/113/2018, nr. 2.826/113/2018, nr. 2.833/113/2018, nr. 2.842/113/2018, nr. 2.843/113/2018, nr. 2.862/113/2018, nr. 2.865/113/2018, nr. 2.870/113/2018, nr. 2.852/113/2018, nr. 2.856/113/2018, nr. 2.857/113/2018, nr. 2.858/113/2018, nr. 2.883/113/2018, nr. 2.885/113/2018, nr. 2.891/113/2018, nr. 2.899/113/2018, nr. 2.799/113/2018, nr. 2.800/113/2018, nr. 2.789/113/2018, nr. 2.879/113/2018, nr. 2.822/113/2018, nr. 2.868/113/2018, nr. 2.817/113/2018, nr. 2.902/113/2018, nr. 2.921/113/2018, nr. 2.888/113/2018, nr. 2.897/113/2018, nr. 2.900/113/2018, nr. 2.903/113/2018, nr. 2.795/113/2018, nr. 2.875/113/2018, nr. 2.898/113/2018, nr. 2.803/113/2018, nr. 2.877/113/2018, nr. 2.792/113/2018, nr. 2.844/113/2018, nr. 2.895/113/2018 și nr. 2.801/113/2018 ale Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentanta Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.799D/2019—2.803D/2019, nr. 2.814D/2019—2.827D/2019, nr. 2.944D/2019—2.955D/2019, nr. 2.957D/2019, nr. 2.958D/2019, nr. 2.961D/2019, nr. 2.972D/2019, nr. 3.005D/2019, nr. 3.006D/2019, nr. 3.053D/2019—3.068D/2019, nr. 3.117D/2019—3.122D/2019, nr. 3.157D/2019—3.159D/2019, nr. 3.199D/2019—3.201D/2019, nr. 3.209D/2019—3.213D/2019, nr. 3.228D/2019, nr. 3.296D/2019—3.299D/2019 la Dosarul nr. 2.798D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, arată că Înalta Curte de Casație și Justiție a interpretat dispozițiile art. 252 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 în virtutea competenței sale constituționale consacrate prin art. 126 alin. (3).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin încheierile din 26 septembrie 2019, pronunțate în dosarele nr. 2.802/113/2018, nr. 2.815/113/2018, nr. 2.811/113/2018, nr. 2.845/113/2018, nr. 2.867/113/2018, nr. 2.894/113/2018,

nr. 2.882/113/2018, nr. 2.925/113/2018, nr. 2.812/113/2018, nr. 2.838/113/2018, nr. 2.805/113/2018 și nr. 2.797/113/2018, prin încheierile din 24 septembrie 2019, pronunțate în dosarele nr. 2.788/113/2018, nr. 2.834/113/2018, nr. 2.794/113/2018, nr. 2.813/113/2018, nr. 2.896/113/2018, nr. 2.923/113/2018, nr. 2.859/113/2018, nr. 2.790/113/2018, nr. 2.808/113/2018, nr. 2.824/113/2018, nr. 2.853/113/2018, nr. 2.919/113/2018, nr. 2.818/113/2018 și nr. 2.831/113/2018, prin încheierile din 3 octombrie 2019, pronunțate în dosarele nr. 2.878/113/2018, nr. 2.887/113/2018, nr. 2.814/113/2018, nr. 2.881/113/2018, nr. 2.880/113/2018, nr. 2.873/113/2018, nr. 2.854/113/2018 și nr. 2.861/113/2018, prin încheierile din 15 octombrie 2019, pronunțate în dosarele nr. 2.832/113/2018 și nr. 2.884/113/2018, prin încheierea din 24 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.876/113/2018, prin încheierile din 17 octombrie 2019, pronunțate în dosarele nr. 2.869/113/2018 și nr. 2.921/113/2018, prin încheierile din 31 octombrie 2019, pronunțate în dosarele nr. 2.825/113/2018, nr. 2.826/113/2018, nr. 2.833/113/2018, nr. 2.842/113/2018, nr. 2.843/113/2018, nr. 2.862/113/2018, nr. 2.865/113/2018, nr. 2.870/113/2018, nr. 2.852/113/2018, nr. 2.856/113/2018, nr. 2.857/113/2018, nr. 2.858/113/2018, nr. 2.883/113/2018, nr. 2.885/113/2018, nr. 2.891/113/2018 și nr. 2.899/113/2018, prin încheierile din 7 noiembrie 2019, pronunțate în dosarele nr. 2.799/113/2018, nr. 2.800/113/2018, nr. 2.789/113/2018, nr. 2.879/113/2018, nr. 2.822/113/2018, nr. 2.868/113/2018, nr. 2.817/113/2018, nr. 2.902/113/2018, nr. 2.888/113/2018, nr. 2.897/113/2018 și nr. 2.900/113/2018, prin încheierile din 5 noiembrie 2019, pronunțate în dosarele nr. 2.903/113/2018, nr. 2.795/113/2018, nr. 2.875/113/2018, nr. 2.898/113/2018, nr. 2.803/113/2018, nr. 2.792/113/2018, nr. 2.844/113/2018, nr. 2.895/113/2018 și nr. 2.801/113/2018, și prin Încheierea din 28 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.877/113/2018, **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 12 noiembrie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii.** Excepția a fost ridicată de Ion Perianu, Gheorghe Calotă, Marian Radu, Radu Alexandru, Petruș Danciu, Nicolae Zara, Ionel Popa, Ionuț Ilie, Dumitru Roșcan, Virgil Burlacu, Tudorel Munteanu, Jeni Chiriță, Daniel Găvăneanu, Gheorghe Vasilache, Cristea Pricope, Nelu Toboșaru, Iulian Lazăr, Lucian Radu, Nicu Cîrlan, Valentin Petcu, Marian Matei, Stelică Stănescu, Georgiu Dumitru, George Sandu, Aurelian Țigău, Valentino Robertino Andrei, Laurențiu Dumitru, Nicolae Mitrofan, Neculai Talabă, Aurel Raită, Sorin Turcu, Ionel Chirilă, Petrică Tănăsuică, Vasile Taraș, Marian Șerbu, Marian Podaru, Ștefan Zăvoiu, Condor-Nicolae Jorăscu, Alexandru Nicolaie, Ionel Isac, Cornel Gherguș, Cristian Iacob, Stănel Bîtcă, Valentin Druțu, Ionel Crețu, Florin Satnoianu, Constantin Bercaru, Ionel Lepădatu, Gigel Gîrbă, Gică Popa, Petrică Lungu, Stelică Dudulea, Gabriel Milea, Ionel Vintilă, Gheorghită Secăreanu, Șerban Banciu, Nicu Bratosin, Ion-Tiberiu Răducu, Silviu Ștefan, Ștefan Horneț, Dumitru Nedelcu, Angelin Piroșcă, Gigel Nănescu, Stan Iordan, Cosmin Ionel Mitu, Dănuț Bustiuc, George Popescu, Viorel Coman, Marin Cioroiu, Marius Dragu, Săndel Velișcu, Mihai Dragomir, Viorel Dicianu, Valentin Brescan, Adrian Boncu și Emanoil Chirilă.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că interpretarea dată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii dispozițiilor art. 252 alin. (1) din Codul muncii, prin Decizia nr. 16 din 12 noiembrie 2012, potrivit căreia „momentul de la care începe să curgă termenul de 30 de zile calendaristice pentru aplicarea sancțiunii disciplinare este data

înregistrării raportului final al cercetării disciplinare prealabile la registratura unității”, contravine prevederilor art. 1 alin. (4) și art. 126 alin. (3) din Constituție. Prin această decizie, instanța supremă și-a depășit puterile conferite de art. 126 alin. (3) din Constituție, întrucât a adăugat la lege, modificând data de la care începe să curgă termenul pentru aplicarea sancțiunii disciplinare. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție „legiferează” raportul final al cercetării disciplinare prealabile, noțiune ce nu exista în Codul muncii, pentru a putea face trimitere la aceasta.

9. Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii pronunțându-se prin Decizia nr. 16 din 12 noiembrie 2012 în limitele competenței sale constituționale.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

11. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, dispozițiile art. 252 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 12 noiembrie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 817 din 5 decembrie 2012. Dispozițiile art. 252 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 au următorul conținut: „(1) *Angajatorul dispune aplicarea sancțiunii disciplinare printr-o decizie emisă în formă scrisă, în termen de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei.*”

14. Prin Decizia nr. 16 din 12 noiembrie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a decis că, „în interpretarea și aplicarea art. 252 alin. (1) din Codul muncii, republicat, momentul de la care începe să curgă termenul de 30 de zile calendaristice pentru aplicarea sancțiunii disciplinare este data înregistrării raportului final al cercetării disciplinare prealabile la registratura unității”.

15. Autorii excepției susțin că sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (4) și ale art. 126 alin. (3) din Constituție, referitoare la principiul separației puterilor în stat, respectiv la competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că soluția legislativă potrivit căreia aplicarea sancțiunii disciplinare salariatului se realizează în termen de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei, a mai fost supusă controlului de constituționalitate. Astfel, pronunțându-se asupra dispozițiilor

art. 13 alin. 4 din Legea nr. 1/1970 privind organizarea și disciplina muncii în unitățile socialiste de stat, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 27 din 27 martie 1970, reglementarea anterioară Legii nr. 53/2003 care conținea această soluție legislativă, Curtea a reținut că termenele prevăzute de aceste dispoziții de lege constituiau „garanții indispensabile derulării contractului de muncă atât pentru angajat, cât și pentru cel ce angajează”, întrucât reprezentau o măsură de protecție a angajaților față de aplicarea arbitrară a unui regim sancționator și asigurau stabilitatea raporturilor juridice de muncă. Prin aceeași decizie s-a arătat că „accesul liber la justiție ar putea fi pus sub semnul îndoielii, în condițiile în care cel în drept să adopte măsura disciplinară ar putea-o amâna, cu rea-credință, la nesfârșit, împiedicându-l pe salariat să obțină în justiție clarificarea situației sale. În situația în care nu ar exista un termen de prescripție a aplicării sancțiunii disciplinare, Curtea reține că aplicarea sancțiunii, în cazul angajatului la o societate comercială, ar echivala cu imprescriptibilitatea răspunderii, consecință inacceptabilă și absurdă, din perspectiva principiilor generale ale răspunderii juridice” (Decizia nr. 71 din 11 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 26 iulie 1999).

17. Ulterior, având a se pronunța asupra soluției legislative a art. 268 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, care, în urma republicării acestei legi, se regăsește în conținutul art. 252 alin. (1), Curtea a reținut că art. 268 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 îndeplinea cerințele de previzibilitate, deoarece textul avea o redactare univocă, nefiind susceptibil de o interpretare abuzivă sau arbitrară. În acel context Curtea a arătat că „data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare este cea la care reprezentantul legal sau convențional al angajatorului a fost înștiințat despre săvârșirea acesteia sau cea care rezultă din coroborarea unor fapte sau acte ce demonstrează faptul că reprezentantul angajatorului cunoștea sau avea știință despre abaterea săvârșită” (Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011). Aceste considerente s-au raportat la criticile formulate în acea cauză, în care se arăta că „există o multitudine de ipoteze în virtutea cărora se poate aprecia, în mod subiectiv sau nu, că un anumit document sau o anumită depoziție testimonială pot marca acest moment”, motiv pentru care se invoca lipsa de claritate a reglementării.

18. Prin Decizia nr. 16 din 12 noiembrie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a avut a se pronunța cu privire la calcularea termenului de 30 de zile în care trebuie aplicată sancțiunea disciplinară conform art. 252 alin. (1) din Codul muncii, respectiv momentul de la care începe să curgă acest termen. În mod concret, instanța supremă a trebuit să decidă asupra interpretării acestui text de lege, având în vedere existența unei orientări jurisprudențiale potrivit căreia data de la care începe să curgă termenul de 30 de zile calendaristice este aceea la care nota/procesul-verbal de sesizare/raportul de informare/referatul de prezentare a situației s-a înregistrat în registrul general al angajatorului și a dobândit dată certă, precum și a altei orientări jurisprudențiale, potrivit căreia momentul de la care începe să curgă termenul de 30 de zile este acela la care reprezentantul angajatorului, abilitat să aplice sancțiuni disciplinare, a luat cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare din raportul de cercetare disciplinară prealabilă, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei.

19. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a apreciat că este corectă cea de-a doua interpretare, astfel că „termenul de 30 de zile nu poate curge decât de la data la care, în urma finalizării

cercetării disciplinare prealabile, fapta salariatului a fost calificată ca abatere disciplinară și a fost adusă la cunoștința reprezentantului angajatorului abilitat să aplice sancțiuni disciplinare, prin înregistrarea raportului final asupra cercetării disciplinare la registratura unității. Aceasta deoarece fapta dobândește caracteristicile unei abateri disciplinare numai după finalizarea procedurii «cercetării disciplinare prealabile», care are atât caracter obligatoriu, cât și anterior oricărei alte măsuri, astfel cum rezultă din chiar denumirea sa. Doar în momentul identificării elementelor cerute pentru existența unei abateri disciplinare se poate vorbi despre încunoștințarea angajatorului asupra «săvârșirii» acesteia.”

20. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a subliniat că „legiuitorul a reglementat și un termen maxim de prescripție de 6 luni, în care poate fi aplicată sancțiunea disciplinară, în scopul de a nu permite angajatorului să își exercite abuziv prerogativele și să prelungească nepermis cercetarea prealabilă și aplicarea sancțiunii, aspect de natură a afecta raporturile de muncă prin crearea unei stări de nesiguranță a salariatului privind securitatea locului său de muncă. Prin această dispoziție legală, legiuitorul a înțeles să protejeze raporturile de muncă, prin permisiunea acordată angajatorului de a realiza o cercetare prealabilă riguroasă, care să nu fie condiționată de încadrarea într-un termen-limită, fiind cunoscut faptul că verificarea existenței unei abateri disciplinare poate presupune uneori activități complexe, de exemplu, analize tehnice, expertize contabile. Dacă s-ar considera că termenul de emiteră a deciziei de sancționare începe să curgă anterior realizării cercetării disciplinare prealabile, ar însemna ca toate activitățile complexe, specifice acestei cercetări, să se deruleze într-o perioadă mai scurtă de 30 de zile, ceea ce poate fi uneori imposibil din punct de vedere practic sau poate conduce la rezultate eronate”.

21. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a apreciat că reglementarea a două termene de prescripție constituie o aplicare a principiului protejării intereselor ambelor părți ale raportului de muncă și al egalității armelor, respectiv: un termen minim de 30 de zile acordat angajatorului pentru a verifica dacă aspectele constatate în procedura cercetării prealabile constituie abatere disciplinară, dacă se impune aplicarea unei sancțiuni disciplinare pentru această abatere și pentru a motiva măsura luată; și un termen de maximum 6 luni — în care este inclus și termenul de 30 de zile — pentru a înlătura orice abuz al angajatorului rezultând din poziția sa dominantă în cadrul raportului de muncă.

22. Analizând cele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 16 din 12 noiembrie 2012, Curtea apreciază că instanța supremă s-a circumscris competenței sale ce derivă din prevederile art. 126 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale*”, precum și din dispozițiile art. 514—518 din Codul de procedură civilă, pronunțându-se asupra interpretării art. 262 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii în condițiile existenței unor orientări jurisprudențiale diferite. Interpretarea dată textului de lege nu constituie o completare a acestuia, ci o clarificare a momentului de la care se poate considera că angajatorul „a luat cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare”, astfel că are un termen de 30 de zile pentru a dispune aplicarea sancțiunii disciplinare, fără a depăși însă 6 luni de la data săvârșirii faptei.

23. Mai mult, Curtea Constituțională apreciază că interpretarea instanței supreme asigură caracterul constituțional al dispozițiilor art. 252 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 din perspectiva garantării drepturilor părților raportului de muncă. Astfel, deși, în aparență, este în interesul salariatului ca termenul

de 30 de zile să curgă cât mai repede, în realitate, Curtea apreciază că interesul său este acela al stabilirii adevărului, ceea ce presupune că o cercetare prealabilă detaliată și riguroasă, cu analiza tuturor datelor pe care le solicită un raport final al cercetării disciplinare prealabile temeinic motivat, este incompatibilă cu fixarea unui termen de 30 de zile în care ar urma să aibă loc atât desfășurarea cercetării disciplinare, cât și emiterea unei decizii de sancționare a salariatului. Așa cum a observat și instanța supremă, riscul ca cercetarea disciplinară să se prelungească nepermis de mult este evitat prin existența termenului-limită de 6 luni de la săvârșirea faptei, în care angajatorul poate sancționa disciplinar salariatul.

24. În plus, Curtea apreciază că protecția drepturilor și intereselor salariatului în cadrul raportului de muncă nu poate fi extinsă până la a nega drepturile și interesele celeilalte părți a contractului de muncă, respectiv angajatorul. În acest sens, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că, „deși protejarea drepturilor salariatului, aflat în raporturi de subordonare față de angajator, reprezintă o formă de a asigura însăși protecția dreptului la muncă, ca drept fundamental, legiuitorul este ținut, în egală măsură, să asigure protecția drepturilor angajatorului, prin instituirea unor măsuri apte să

realizeze în mod concret scopul propus. Prin urmare, protecția dreptului la muncă nu poate fi absolutizată cu consecința afectării dreptului angajatorului de a-și exercita libertatea economică” (Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015, paragraful 34). Curtea a precizat că restrângerea exercițiului dreptului la muncă este justificată de apărarea drepturilor și intereselor angajatorului care pot îmbrăca atât o formă patrimonială, cât și una nepatrimonială și pot avea natura unor drepturi fundamentale, așa cum este dreptul de proprietate, dar și de necesitatea protejării libertății economice, consacrate de art. 45 din Constituție, care presupune, între altele, și dreptul angajatorului de lua măsurile necesare bunei desfășurări a activității economice (Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, paragraful 33). Or, Curtea constată că, în măsura în care termenul de 30 de zile s-ar dovedi insuficient pentru ca persoana însărcinată cu efectuarea cercetării disciplinare, comisia de disciplină sau consultantul extern, după caz, să tragă o concluzie finală asupra existenței abaterii disciplinare și a vinovăției salariatului, angajatorul s-ar afla în imposibilitatea de a-și mai exercita prerogativa disciplinară, ceea ce ar afecta, în mod evident, drepturile ce îi revin în cadrul raportului de muncă.

25. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion Perianu, Gheorghe Calotă, Marian Radu, Radu Alexandru, Petruș Danciu, Nicolae Zara, Daniel Găvăneanu, Gheorghe Vasilache, Cristea Pricope, Nelu Toboșaru, Iulian Lazăr, Lucian Radu, Nicu Cîrlan, Valentin Petcu, Marian Matei, Stelică Stănescu, Georgiu Dumitru, George Sandu, Aurelian Țigău, Valentino Robertino Andrei, Ionel Popa, Ionuț Ilie, Dumitru Roșcan, Virgil Burlacu, Tudorel Munteanu, Jeni Chiriță, Laurențiu Dumitru, Nicolae Mitrofan, Marian Șerbu, Neculai Talabă, Aurel Raită, Sorin Turcu, Ionel Chirilă, Petrică Tănăsuică, Vasile Taraș, Ștefan Zăvoiu, Marian Podaru, Condor-Nicolae Jorăscu, Ionel Isac, Cornel Gherguș, Cristian Iacob, Stănel Bîtcă, Valentin Druțu, Ionel Crețu, Florin Satnoianu, Constantin Bercaru, Ionel Lepădatu, Gigel Gîrbă, Gică Popa, Petrică Lungu, Stelică Dudulea, Gabriel Milea, Ionel Vintilă, Gheorghită Secăreanu, Șerban Banciu, Nicu Bratosin, Ion-Tiberiu Răducu, Silviu Ștefan, Ștefan Horneț, Dumitru Nedelcu, Angelin Piroșcă, Gigel Nănescu, Alexandru Nicolaie, Stan Iordan, Cosmin Ionel Mitu, Dănuț Bustiuc, George Popescu, Viorel Coman, Marin Cioroiu, Marius Dragu, Săndel Velișcu, Emanoil Chirilă, Mihai Dragomir, Viorel Dicianu, Valentin Brescan și Adrian Boncu în dosarele nr. 2.802/113/2018, nr. 2.815/113/2018, nr. 2.811/113/2018, nr. 2.845/113/2018, nr. 2.867/113/2018, nr. 2.894/113/2018, nr. 2.788D/113/2018, nr. 2.834/113/2018, nr. 2.794/113/2018, nr. 2.813/113/2018, nr. 2.896/113/2018, nr. 2.923/113/2018, nr. 2.859/113/2018, nr. 2.790/113/2018, nr. 2.808/113/2018, nr. 2.824/113/2018, nr. 2.853/113/2018, nr. 2.919/113/2018, nr. 2.818/113/2018, nr. 2.831/113/2018, nr. 2.882/113/2018, nr. 2.925/113/2018, nr. 2.812/113/2018, nr. 2.838/113/2018, nr. 2.805/113/2018, nr. 2.797/113/2018, nr. 2.878/113/2018, nr. 2.887/113/2018, nr. 2.832/113/2018, nr. 2.814/113/2018, nr. 2.881/113/2018, nr. 2.880/113/2018, nr. 2.873/113/2018, nr. 2.854/113/2018, nr. 2.861/113/2018, nr. 2.876/113/2018, nr. 2.884/113/2018, nr. 2.869/113/2018, nr. 2.825/113/2018, nr. 2.826/113/2018, nr. 2.833/113/2018, nr. 2.842/113/2018, nr. 2.843/113/2018, nr. 2.862/113/2018, nr. 2.865/113/2018, nr. 2.870/113/2018, nr. 2.852/113/2018, nr. 2.856/113/2018, nr. 2.857/113/2018, nr. 2.858/113/2018, nr. 2.883/113/2018, nr. 2.885/113/2018, nr. 2.891/113/2018, nr. 2.899/113/2018, nr. 2.799/113/2018, nr. 2.800/113/2018, nr. 2.789/113/2018, nr. 2.879/113/2018, nr. 2.822/113/2018, nr. 2.868/113/2018, nr. 2.817/113/2018, nr. 2.902/113/2018, nr. 2.921/113/2018, nr. 2.888/113/2018, nr. 2.897/113/2018, nr. 2.900/113/2018, nr. 2.903/113/2018, nr. 2.795/113/2018, nr. 2.875/113/2018, nr. 2.898/113/2018, nr. 2.803/113/2018, nr. 2.877/113/2018, nr. 2.792/113/2018, nr. 2.844/113/2018, nr. 2.895/113/2018 și nr. 2.801/113/2018 ale Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 252 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 12 noiembrie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 octombrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 685

din 21 octombrie 2021

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile
și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chirazi.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate. Excepția a fost ridicată de Centrul Român pentru Administrarea Drepturilor Artiștilor Interpreți în Dosarul nr. 27.649/3/2017 al Tribunalului București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 265D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul avocat Mădălin Niculeasa, cu împuternicire avocațială atașată la dosar. Lipsește partea Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Centrului Român pentru Administrarea Drepturilor Artiștilor Interpreți, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate stabilesc un termen de prescripție de 90 de zile aplicabil cererilor pe care angajatorii pot să le facă pentru a recupera creanțele plătite în numele statului de la bugetul de stat. În anii 2013 și 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit în mod expres că aceste creanțe au natura unor creanțe fiscale. Cu privire la această creanță fiscală, legiuitorul stabilește două termene de prescripție diferite, în raport cu subiectul care formulează cererea. Dacă cererea este formulată de angajator, termenul de prescripție este de 90 de zile; dacă statul este în postura de a recupera aceleași creanțe fiscale, are la dispoziție 5 ani. Deci există un regim juridic diferit din perspectiva recuperării acestei creanțe fiscale. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 694 din 20 octombrie 2015, paragraful 38, a stabilit că nu există nicio justificare obiectivă sau constituțională pentru a se stabili un regim juridic diferit cu privire la recuperarea unei creanțe fiscale. De asemenea, arată că în doctrină și în jurisprudență s-a stabilit că termenul de prescripție este un element constitutiv al dreptului de acces la justiție. Dreptul de acces la justiție trebuie să fie efectiv. Or, termenul de prescripție de 90 de zile aplicabil unui drept substanțial este unic, neputând fi întâlnit în alt caz în Codul civil sau în Codul de procedură fiscală un termen mai mic de un an. Se impune a se analiza în ce măsură acest termen afectează efectivitatea dreptului de acces la justiție. Comparat cu termenul de 5 ani pe care îl are la dispoziție statul pentru a recupera creanțele fiscale, deși nu are nevoie să inițieze un litigiu pentru a-și constitui titlul executoriu, contribuabilul, care are nevoie și de procesul de constituire a

titlului de creanță, pentru că trebuie să se ducă la judecător pentru a obține hotărârea judecătorească ce este titlu executoriu, are la dispoziție doar 90 de zile. Consideră că, în contextul dat, acest termen de 90 de zile afectează dreptul de acces liber la justiție.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. Astfel, referindu-se la criticile de neconstituționalitate vizând încălcarea art. 16 din Constituție, arată că, potrivit celor reținute în jurisprudența Curții Constituționale, dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 instituie o normă de protecție, de favoare a asiguratului și nu se poate reține, în mod contrar, că sunt în defavoarea acestuia. De asemenea, apreciază că nu este încălcat dreptul de acces liber la justiție, întrucât, practic, este vorba despre stabilirea unor condiții de exercitare a unui drept material în instanță, prin instituirea unui termen.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 21 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 27.649/3/2017, **Tribunalul București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate**. Excepția a fost ridicată de Centrul Român pentru Administrarea Drepturilor Artiștilor Interpreți.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că a plătit indemnizații de asigurări sociale de sănătate și că a solicitat ulterior Casei de Asigurări de Sănătate a Municipiului București restituirea acestor sume, dar că solicitarea a fost respinsă, fiind invocată depășirea termenului de 90 de zile reglementat de art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005. Face o expunere a evoluției reglementărilor în materie și arată că în timp ce termenul în care solicitanții pot cere restituirea sumelor reprezentând indemnizații de asigurări de sănătate a scăzut de la 3 ani la 90 de zile, termenul în care casa de asigurări de sănătate trebuie să efectueze plata sumelor aprobate crește în mod considerabil de la 15 zile la 60 de zile.

7. Autorul excepției consideră că dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 sunt contrare art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât sunt lipsite de claritate și previzibilitate în ceea ce privește termenul aplicabil pentru solicitarea restituirii indemnizațiilor și categoriile de persoane care trebuie să respecte termenul de 90 de zile.

8. În susținerea acestor critici, arată că, așa cum s-a stabilit prin Decizia nr. 7.193 din 8 noiembrie 2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, și Decizia nr. 647 din 25 februarie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă, creanța constând în sumele solicitate la restituire de angajatorul plătitor ca fiind achitate salariaților săi cu titlu de indemnizații de concedii medicale care depășesc suma contribuțiilor de concedii și indemnizații datorate de plătitor către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate are natură fiscală. Potrivit art. 219

din Codul de procedură fiscală, dreptul contribuabilului/plătitorului de a cere restituirea creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul la restituire. În același sens dispuneau și prevederile vechiului Cod de procedură fiscală, și anume art. 135 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003. Or, în vreme ce casele de asigurări de sănătate pot recupera de la angajatorii plătitori sumele achitate în mod excedentar cu titlu de indemnizații în cadrul termenului general de prescripție în materie fiscală, de 5 ani — potrivit art. 42 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, coroborat cu dispozițiile art. 110 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, respectiv cu cele ale art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 —, angajatorii plătitori pot recupera aceleași sume reprezentând indemnizații achitate către beneficiari în mod excedentar față de sumele datorate Fondului național unic de asigurări de sănătate (FNUASS) cu titlu de contribuții de concedii și indemnizații într-un termen de numai 90 de zile de la momentul la care aceștia devin îndreptățiți la restituire. Se configurează, în raport cu cele de mai sus, antinomiile legislative relevate de interpretarea dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 în coroborare cu cele ale Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 (pentru cererile corespunzătoare perioadei septembrie—decembrie 2015) și, respectiv, în coroborare cu prevederile Legii nr. 227/2015 (pentru cererile corespunzătoare perioadei ianuarie 2016—iulie 2016), care circumstanțiază și diferența de tratament juridic instituită între angajatorul plătitor și casele de asigurări de sănătate. Or, cel puțin în ceea ce privește antinomia legislativă ce rezultă din interpretarea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 în coroborare cu prevederile Legii nr. 227/2015, aceasta va trebui întotdeauna soluționată în favoarea legii, având în vedere că dispozițiile Codului de procedură fiscală constituie procedura de drept comun pentru administrarea creanțelor fiscale.

9. Autorul amintește și că, în jurisprudența sa, așa cum este Decizia nr. 694 din 20 octombrie 2015, Curtea Constituțională nu a ezitat să rețină că din ansamblul reglementării Codului de procedură fiscală nu rezultă argumente ce ar putea justifica în mod obiectiv o diferență substanțială de tratament juridic între stat și contribuabil, în cadrul raportului juridic de drept fiscal.

10. De asemenea, arată și că este necesar a se observa proporția vădită între cele două termene în care poate fi obținută restituirea. Mai precis, diferența de tratament trebuie analizată cu luarea în considerare a disproporției dintre termenul de 5 ani și cel de 90 de zile, respectiv cu observarea raportului de proporționalitate dintre cele două termene. Consideră că nu este vorba despre o diferență de tratament care se configurează la nivelul nuanțelor, ci despre una care afectează însăși substanța dreptului la restituire al angajatorului plătitor.

11. Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate sunt lipsite de claritate și previzibilitate din cauza lărgirii succesive a sferei de aplicare a termenului de 90 de zile, prin adăugarea unor noi categorii de persoane cărora acesta urmează a li se aplica. În același timp, aceste modificări aduse dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 nu țin seama de jurisprudența constantă a instanțelor naționale cu privire la natura fiscală a raportului juridic dintre angajatorii plătitori și casele de asigurări sociale de sănătate. Încălcarea dreptului de proprietate privată se evidențiază în raport cu modul în care prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 restrâng dreptul angajatorului de a solicita restituirea sumelor cu care acesta din urmă a creditat un buget special al statului, respectiv: (i) configurarea angajatorului plătitor ca o verigă intermediară între asigurat și casele de asigurări sociale de sănătate; (ii) obligația legală a angajatorului de a credita bugetul special al statului; și (iii) restrângerea dreptului angajatorului plătitor de a solicita restituirea, prin reducerea termenului în care poate fi

solicitată restituirea, de la 5 ani la 90 de zile. Astfel, amintește că în ipoteza în care asiguratul se află în situația de a solicita și de a i se acorda drepturile bănești reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, indemnizațiile vor fi plătite de angajator salariatului, angajatorul urmând să rețină sumele plătite din contribuțiile de concedii și indemnizații datorate FNUASS pentru luna respectivă, în acord cu dispozițiile art. 38 alin. (1) din același act normativ. De multe ori, sumele reprezentând indemnizații ce trebuie achitate salariaților depășesc suma contribuțiilor de concedii și indemnizații datorate de angajator într-o anumită lună. Într-o atare situație, până la momentul la care angajatorul va recupera de la FNUASS sumele achitate salariaților în mod excedentar față de sumele reprezentând contribuții de concedii și indemnizații, angajatorul creditează practic FNUASS cu resursele bănești proprii.

12. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 stabilește posibilitatea pentru angajatorul plătitor de a obține restituirea de la FNUASS a sumelor de bani achitate salariaților în mod excedentar față de contribuțiile datorate FNUASS, însă atingerea adusă dreptului de proprietate privată rezultă cu evidență din limitarea posibilității de a solicita restituirea într-un termen de 90 de zile, iar aceasta în condițiile în care termenul de prescripție în materie fiscală este de 5 ani, iar termenul de prescripție în materia dreptului civil este de 3 ani.

13. Nerespectarea termenului de 90 de zile pentru recuperarea sumelor plătite din patrimoniul propriu conduce, în practică, la pierderea definitivă a posibilității de a obține rambursarea acestor sume, în lipsa oricărei alte posibilități procedurale de a obține restituirea.

14. Relevantă în aprecierea încălcării dreptului de proprietate privată a angajatorului plătitor consideră că este și practica administrativă. Astfel, chiar dacă angajatorul formulează cererile sale de restituire cu respectarea termenului de 90 de zile, autoritatea administrativă competentă nu soluționează aceste cereri în termenul legal, ci de abia după momentul formulării unei acțiuni judiciare de către angajatorul plătitor, la un interval de 3—4 ani de la momentul formulării cererii de restituire.

15. Drept consecință, se ajunge la situația în care contribuabilul suferă o diminuare a activului său patrimonial și este lipsit de posibilitatea de a folosi sumele de bani reprezentând indemnizații cu care acesta a creditat bugetul FNUASS, în timp ce statul se îmbogățește fără temei juridic prin folosirea cu titlu gratuit a acelorași sume, ceea ce pune în evidență lipsa de proporționalitate între exigențele interesului general și imperativul apărării drepturilor fundamentale ale omului.

16. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate contravin și prevederilor constituționale ale art. 53. În acest sens, arată că lipsa de previzibilitate și de precizie a prevederilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 atrage neîndeplinirea condiției ca ingerința să fie prevăzută de lege, întrucât îndeplinirea acestei condiții presupune, ca premisă, respectarea exigențelor referitoare la calitatea legii. De asemenea, lipsa totală a compensației, ca urmare a privării de proprietate, conduce la încălcarea dreptului de proprietate privată, prin ruperea echilibrului dintre interesul individual și cel general. În plus, diferența semnificativă de tratament dintre stat și contribuabil/plătitor nu apare a avea o justificare obiectivă.

17. În sfârșit, autorul excepției susține că efectul concret al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 este acela de a transfera într-o bună măsură obligația FNUASS de a suporta costul indemnizațiilor de concedii medicale către plătitorii angajatori, cu încălcarea principiului așezării juste a sarcinilor fiscale și cu încălcarea dreptului de proprietate al plătitorilor.

18. **Tribunalul București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal** apreciază că textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale. În acest sens, arată, în

esență, că dispozițiile de lege criticate au mai fost analizate de Curtea Constituțională, care a constatat constituționalitatea acestora.

19. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1074 din 29 noiembrie 2005, așa cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2017 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1005 din 19 decembrie 2017. Curtea constată că, ulterior sesizării sale, textul de lege criticat a fost modificat prin dispozițiile art. II pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 145/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, pentru abrogarea unor prevederi legale, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 25 august 2020, soluția legislativă criticată fiind păstrată. În prezent, dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare: *„Indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, cu respectarea prevederilor art. 36¹, în termen de 90 de zile de la data de la care persoanele prevăzute la art. 1 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (1), precum și plătitorii prevăzuți la art. 36 alin. (3) lit. a) și b) erau în drept să le solicite”*.

23. Autorul excepției susține că aceste dispoziții de lege sunt contrare următoarelor prevederi constituționale: art. 1 alin. (5) referitor la obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi privind proprietatea privată, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți și art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat reglementează termenul în care persoanele asigurate pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate în sistemul de asigurări sociale de sănătate, casele de asigurări de sănătate, angajatorii sau instituția care administrează bugetul asigurărilor pentru șomaj pot solicita acordarea indemnizațiilor de asigurări de sănătate cuvenite sau recuperarea sumelor plătite cu titlu de indemnizații de asigurări sociale de la cei care au obligația să suporte plata acestor sume. În prezenta cauză, textul de lege este relevant pentru autorul excepției întrucât stabilește termenul în care se poate adresa casei de asigurări de sănătate pentru a recupera sumele plătite asiguraților cu titlu de indemnizații de asigurări de sănătate care depășesc suma contribuțiilor datorate de acesta către Fondul național unic de asigurări de sănătate (FNUASS).

25. O primă critică de neconstituționalitate formulată se referă la lipsa de claritate și previzibilitate a dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 în ceea ce privește termenul aplicabil pentru solicitarea restituirii indemnizațiilor și categoriile de persoane care trebuie să respecte termenul de 90 de zile.

26. Față de această critică, Curtea reține că termenul de 90 de zile, precum și momentul de la care începe să curgă — respectiv *„data de la care persoanele prevăzute la art. 1 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (1), precum și plătitorii prevăzuți la art. 36 alin. (3) lit. a) și b) erau în drept să le solicite”* — sunt clar menționate în conținutul reglementării. Prin Decizia nr. 371 din 2 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 1 noiembrie 2016, paragraful 29, Curtea a reținut și că „efectele nerespectării termenului sunt evidente, de vreme ce textul de lege stabilește că numai în termenul prevăzut persoanele aflate în ipoteza normei «sunt în drept» să solicite restituirea de la casele de asigurări sociale de sănătate, depășirea termenului având ca efect decăderea din dreptul de a formula cererea de restituire”.

27. Pretinsa neclaritate invocată de autorul excepției ar decurge din natura fiscală a creanței, care, în opinia acestuia, ar face incidente dispozițiile art. 219 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, potrivit căroră *„Dreptul contribuabilului/plătitorului de a cere restituirea creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul la restituire”*.

28. Curtea reține că obligația de a plăti contribuția de asigurări sociale de sănătate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 este reglementată de prevederile titlului V capitolul III din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, constituind o obligație fiscală. În mod corelativ, dreptul de a solicita plata indemnizațiilor prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 reprezintă o creanță fiscală.

29. Cu toate acestea, Curtea apreciază că nu este susținută critica de neconstituționalitate, întrucât nicio dispoziție constituțională nu îi interzice legiuitorului ca, în funcție de obiectivele reglementării, să stabilească în anumite cazuri regimuri juridice diferite, derogatorii de la dreptul comun în materie. Astfel, referitor la stabilirea unui termen de doar 90 de zile pentru a solicita sumele reprezentând indemnizațiile de asigurări sociale, Curtea apreciază că sunt relevante cele reținute prin Decizia nr. 324 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 19 iulie 2013, în sensul că *„prin instituirea unui termen de 90 de zile, în ipoteza textului de lege criticat, legiuitorul a urmărit să asigure o corelare între veniturile încasate la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate prin contribuția asiguraților și plățile din acest fond către aceiași asigurați, pentru a evita situațiile când, din cauza decalajului mare dintre data nașterii dreptului la indemnizație și data solicitării acestuia, s-ar putea ajunge la un dezechilibru între veniturile fondului și cuantumul drepturilor decontate. În acest sens, trebuie amintit că art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 a prevăzut, înainte de modificarea sa prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2010, că *«Indemnizațiile pot fi solicitate, pe baza actelor justificative, în termenul de prescripție de 3 ani, calculat de la data la care beneficiarul era în drept să le solicite»*. Modificarea acestui termen în sensul diminuării sale a reprezentat una dintre măsurile prin care, pe calea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2010, legiuitorul și-a propus să implementeze un mecanism menit să protejeze asigurații de o eventuală incapacitate de plată de către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate a drepturilor decontate din acest fond, măsuri impuse, așa cum se arată în preambulul acestei ordonanțe, de «presiunile financiare exercitate asupra Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, determinate de creșterea cheltuielilor și a numărului beneficiarilor*

de indemnizații de asigurări sociale de sănătate, nedublată însă de o creștere proporțională a veniturilor realizate din sumele reprezentând contribuție pentru concedii și indemnizații», precum și de «insuficiența sumelor alocate în cadrul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, asupra căruia în ultimii ani s-a exercitat o presiune din ce în ce mai crescută a sumelor decontate beneficiarilor de indemnizații de asigurări sociale de sănătate».

30. Cât privește categoria persoanelor care intră în ipoteza textului de lege criticat, Curtea, prin Decizia nr. 371 din 2 iunie 2016, paragraful 28, a constatat că aceasta este precis indicată de textul de lege, prin trimiterea expresă la dispozițiile din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 care enumeră persoanele vizate.

31. Prin urmare, Curtea apreciază că susținerile autorului excepției referitoare la contrarietatea dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție sunt neîntemeiate.

32. În continuare, analizând criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi și ale art. 53 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea constată că, prin Decizia nr. 575 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 6 septembrie 2016, paragraful 19, a reținut că „înstituirea unui termen în care plătitorii indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate sunt în drept să le solicite, pe baza actelor justificative, nu încalcă dreptul de proprietate privată și nici libertatea economică, de vreme ce aceste drepturi fundamentale se exercită în condițiile legii”.

33. În prezenta cauză, autorul excepției invocă drept argument al încălcării prevederilor art. 53 din Constituție și tratamentul diferit dintre cel în drept să solicite sumele reprezentând indemnizații de asigurări de sănătate și casa de asigurări de sănătate din perspectiva termenelor în care pot fi recuperate sumele încasate necuvenit cu titlu de indemnizații în temeiul art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005.

34. Analizând o critică asemănătoare, Curtea, prin Decizia nr. 324 din 25 iunie 2013, a observat că numai în mod aparent situațiile invocate sunt analoage ori comparabile. Astfel, deși atât art. 40 alin. (1), cât și art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 se referă la sume acordate cu titlu de indemnizații de asigurări sociale de sănătate aferente concediilor medicale, situațiile avute în vedere de legiuitor sunt evident diferite. În timp ce textul de lege supus analizei de constituționalitate stabilește una dintre condițiile obținerii dreptului

la indemnizația acordată în temeiul ordonanței amintite, respectiv termenul în care beneficiarul poate solicita acordarea acestei indemnizații, art. 42 se referă la dreptul celor care au plătit aceste sume de a le recupera de la cei care le-au încasat necuvenit. Diferența de situație este determinată în primul rând de efectele urmărite de legiuitor prin instituirea celor două termene. Astfel, prin instituirea unui termen de 90 de zile, în ipoteza textului de lege criticat, legiuitorul a urmărit să asigure o corelare între veniturile încasate la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate prin contribuția asiguraților și plățile din acest fond către aceiași asigurați, pentru a evita situațiile când, din cauza decalajului mare dintre data nașterii dreptului la indemnizație și data solicitării acestuia, s-ar putea ajunge la un dezechilibru între veniturile fondului și cuantumul drepturilor decontate. Pe de altă parte, recuperarea sumelor de bani acordate în mod necuvenit din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate nu urmărește satisfacerea unui drept individual, ci protejarea unui interes public care constă în asigurarea și protejarea fondurilor publice din care se decontează aceste indemnizații, situație evident diferită de cea avută în vedere de textul de lege supus analizei de constituționalitate.

35. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 56 alin. (2) din Constituție, Curtea apreciază că aceste prevederi constituționale nu au legătură cu dispozițiile de lege criticate care instituie un termen de solicitare a indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate.

36. În sfârșit, referitor la criticile de neconstituționalitate vizând încălcarea dreptului de acces la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, Curtea constată că acestea au fost formulate direct în fața instanței de contencios constituțional, în cadrul ședinței de judecată, și nu se regăsesc în motivarea excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost ridicată în fața Tribunalului București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal, nefiind reținute, în consecință, în încheierea prin care instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională.

37. Curtea amintește că, potrivit jurisprudenței sale, temeiurile excepției de neconstituționalitate sunt cele precizate prin încheierea de sesizare a instanței de judecată în fața căreia a fost invocată excepția, astfel că în fața Curții Constituționale nu pot fi invocate alte temeiuri ale excepției decât cele stabilite prin încheierea de sesizare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 272 din 23 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 564 din 4 septembrie 2013).

38. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Centrul Român pentru Administrarea Drepturilor Artiștilor Interpreți în Dosarul nr. 27.649/3/2017 al Tribunalului București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 octombrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE**

pentru alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2022, pentru unele unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale și repartizarea acesteia pe unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale în vederea finanțării Programului-pilot de acordare a unui suport alimentar pentru preșcolarii și elevii din 150 de unități de învățământ preuniversitar de stat

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 60 din Legea bugetului de stat pe anul 2022 nr. 317/2021,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea sumelor defalcate din taxa pe valoarea adăugată pentru finanțarea cheltuielilor descentralizate la nivelul comunelor, orașelor, municipiilor, sectoarelor și municipiului București pe anul 2022 cu suma de 66.812 mii lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2022, și repartizarea acesteia bugetelor locale ale unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, pentru finanțarea

Programului-pilot de acordare a unui suport alimentar pentru preșcolarii și elevii din 150 de unități de învățământ preuniversitar de stat, în semestrul al II-lea al anului școlar 2021—2022.

Art. 2. — Ordonatorii principali de credite răspund de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor art. 1.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor este autorizat să introducă modificările corespunzătoare în volumul și structura bugetului de stat pe anul 2022.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Ministrul educației,
Sorin-Mihai Cîmpeanu
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 10 februarie 2022.
Nr. 185.

ANEXĂ

LISTA

unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale și a unităților-pilot în care se implementează Programul-pilot de acordare a unui suport alimentar și sumele alocate, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, pentru finanțarea programului în semestrul al II-lea al anului școlar 2021—2022

Nr. crt.	Județul	Tipul UAT	Unitatea/ Subdiviziunea administrativ-teritorială	Unitatea de învățământ	Nr. total de beneficiari	Din care preșcolari și elevi învățământ primar	Suma — mii lei — Semestrul II an școlar 2021—2022
0	1	2	3	4	5	6	7
	Total, din care:				68.800	36.546	66.812,00
	ALBA total				1.161	761	1.128,00
1	ALBA	COMUNA	BUCERDEA GRÂNOASĂ	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IOAN MAIORESCU”	257	167	250,00
2	ALBA	COMUNA	UNIREA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”	417	273	405,00
3	ALBA	COMUNA	ROȘIA MONTANĂ	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SIMION BALINT” ROȘIA MONTANĂ	241	157	234,00
4	ALBA	COMUNA	CETATEA DE BALTĂ	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFAN CEL MARE” CETATEA DE BALTĂ	246	164	239,00
	ARAD total				1.972	968	1.915,00
5	ARAD	MUNICIPIU	ARAD	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ILARION FELEA”	357	190	347,00
6	ARAD	MUNICIPIU	ARAD	LICEUL TEHNOLOGIC „FRANCISC NEUMAN”	651	117	632,00
7	ARAD	MUNICIPIU	ARAD	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ADAM NICOLAE”	209	126	203,00
8	ARAD	ORAȘ	SÂNTANA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ SÂNTANA	755	535	733,00

0	1	2	3	4	5	6	7
	ARGEȘ total				827	520	804,00
9	ARGEȘ	COMUNA	VALEA MARE PRAVĂȚ	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 VALEA MARE PRAVĂȚ	461	286	448,00
10	ARGEȘ	COMUNA	BUZOEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ VULPEȘTI	366	234	356,00
	BACĂU total				1.599	1.041	1.553,00
11	BACĂU	COMUNA	DOFTEANA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SCARLAT LONGHIN” DOFTEANA	578	389	561,00
12	BACĂU	COMUNA	AGĂȘ	ȘCOALA GIMNAZIALĂ COȘNEA	24	15	24,00
13	BACĂU	COMUNA	PODURI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GENERAL NICOLAE ȘOVA” PODURI	606	375	588,00
14	BACĂU	COMUNA	GURA VĂII	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 GURA VĂII	391	262	380,00
	BIHOR total				3.011	1.636	2.923,00
15	BIHOR	COMUNA	SÂNMARTIN	LICEUL TEHNOLOGIC „FELIX”	1.165	834	1.131,00
16	BIHOR	MUNICIPIU	BEIUȘ	COLEGIUL TEHNIC „IOAN CIORDAȘ”	695	0	675,00
17	BIHOR	COMUNA	CIUMEGHIU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 CIUMEGHIU	538	397	522,00
18	BIHOR	COMUNA	INEU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PUIU SEVER” INEU	613	405	595,00
	BISTRIȚA-NĂSĂUD total				984	665	957,00
19	BISTRIȚA-NĂSĂUD	COMUNA	TIHA BĂRGĂULUI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ TIHA BĂRGĂULUI	328	237	319,00
20	BISTRIȚA-NĂSĂUD	COMUNA	TIHA BĂRGĂULUI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ TUREAC	432	273	420,00
21	BISTRIȚA-NĂSĂUD	COMUNA	MATEI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE GRIGORE BORGovan” CORVINEȘTI	112	72	109,00
22	BISTRIȚA-NĂSĂUD	COMUNA	MATEI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ MATEI	112	83	109,00
	BOTOȘANI total				2.225	968	2.160,00
23	BOTOȘANI	COMUNA	UNGURENI	LICEUL TEHNOLOGIC PLOPENII MARI	665	341	646,00
24	BOTOȘANI	MUNICIPIU	BOTOȘANI	LICEUL CU PROGRAM SPORTIV BOTOȘANI	839	163	814,00
25	BOTOȘANI	COMUNA	HUDEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 HUDEȘTI	721	464	700,00
	BRAȘOV total				686	441	667,00
26	BRAȘOV	COMUNA	PĂRĂU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ PĂRĂU	248	163	241,00
27	BRAȘOV	COMUNA	TICUȘU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ TICUȘU	193	132	188,00
28	BRAȘOV	COMUNA	LISA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ LISA	245	146	238,00
	BRĂILA total				705	442	685,00
29	BRĂILA	COMUNA	CIOCILE	ȘCOALA GIMNAZIALĂ CIOCILE	268	160	260,00
30	BRĂILA	COMUNA	MĂRAȘU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE GRIGORE MĂRĂȘANU”	225	156	219,00
31	BRĂILA	COMUNA	RÂMNICELU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ RÂMNICELU	212	126	206,00
	BUZĂU total				1.635	1.053	1.587,00
32	BUZĂU	MUNICIPIU	BUZĂU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAIL KOGĂLNICEANU”	681	456	661,00
33	BUZĂU	COMUNA	VADU PAȘII	ȘCOALA GIMNAZIALĂ VADU PAȘII	780	481	757,00
34	BUZĂU	COMUNA	CĂTINA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 COMUNA CĂTINA	174	116	169,00

0	1	2	3	4	5	6	7
	CARAȘ-SEVERIN total				682	453	663,00
35	CARAȘ-SEVERIN	COMUNA	VRANI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ VRANI	114	76	111,00
36	CARAȘ-SEVERIN	COMUNA	DOGNECEA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ DOGNECEA	259	167	252,00
37	CARAȘ-SEVERIN	COMUNA	TURNU RUIENI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TRANDAFIR COCÎRLĂ” TURNU RUIENI	309	210	300,00
	CĂLĂRAȘI total				2.304	1.354	2.237,00
38	CĂLĂRAȘI	COMUNA	DRAGALINA	LICEUL TEHNOLOGIC „DUILIU ZAMFIRESCU”	1.142	641	1.108,00
39	CĂLĂRAȘI	COMUNA	ULMU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 ULMU	81	51	79,00
40	CĂLĂRAȘI	COMUNA	CIOCĂNEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 CIOCĂNEȘTI	328	205	319,00
41	CĂLĂRAȘI	COMUNA	GRĂDIȘTEA	LICEUL TEHNOLOGIC „CONSTANTIN GEORGE CĂLINESCU” GRĂDIȘTEA	408	260	396,00
42	CĂLĂRAȘI	COMUNA	MODELU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 MODELU	345	197	335,00
	CLUJ total				3.300	1.070	3.202,00
43	CLUJ	MUNICIPIU	CLUJ-NAPOCA	COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „GHEORGHE LAZĂR”	1.068	408	1.036,00
44	CLUJ	MUNICIPIU	CLUJ-NAPOCA	COLEGIUL DE SERVICII ÎN TURISM „NAPOCA” CLUJ-NAPOCA	550	0	534,00
45	CLUJ	MUNICIPIU	CLUJ-NAPOCA	LICEUL TEORETIC „NICOLAE BĂLCESCU” CLUJ-NAPOCA	1.682	662	1.632,00
	CONSTANȚA total				2.385	1.131	2.315,00
46	CONSTANȚA	COMUNA	MIHAIL KOGĂLNICEANU	LICEUL TEORETIC „MIHAIL KOGĂLNICEANU”	1.181	643	1.146,00
47	CONSTANȚA	COMUNA	MIHAI VITEAZU	LICEUL TEHNOLOGIC „MIHAI VITEAZUL” MIHAI VITEAZU	706	379	685,00
48	CONSTANȚA	COMUNA	POARTA ALBĂ	LICEUL AGRICOL POARTA ALBĂ	498	109	484,00
	COVASNA total				595	391	579,00
49	COVASNA	COMUNA	MALNAȘ	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TOKES JOZSEF” MALNAȘ	120	70	117,00
50	COVASNA	COMUNA	BREȚCU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „COMENIUS” BREȚCU	319	213	310,00
51	COVASNA	COMUNA	MICFALĂU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „FEJER AKOS”	156	108	152,00
	DĂMBOVIȚA total				1.448	953	1.407,00
52	DĂMBOVIȚA	COMUNA	DRAGOMIREȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRAGOMIREȘTI	695	465	675,00
53	DĂMBOVIȚA	COMUNA	DĂRMĂNEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ DĂRMĂNEȘTI	431	281	419,00
54	DĂMBOVIȚA	COMUNA	GLODENI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „BUICĂ IONESCU”	322	207	313,00
	DOLJ total				1.720	932	1.670,00
55	DOLJ	COMUNA	BÂRCA	LICEUL TEORETIC „ADRIAN PĂUNESCU” BÂRCA	548	281	532,00
56	DOLJ	COMUNA	PLENIȚA	LICEUL TEHNOLOGIC „CONSTANTIN NICOLAESCU PLOPȘOR” PLENIȚA	565	260	549,00
57	DOLJ	COMUNA	SADOVA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ SADOVA	607	391	589,00
	GALAȚI total				2.066	1.072	2.007,00
58	GALAȚI	COMUNA	CAVADINEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 CAVADINEȘTI	286	177	278,00
59	GALAȚI	ORAȘ	BEREȘTI	LICEUL TEORETIC „PAUL BUJOR” BEREȘTI	663	194	644,00
60	GALAȚI	COMUNA	CORNI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 CORNI	159	110	155,00
61	GALAȚI	MUNICIPIU	TECUCI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU” TECUCI	322	170	313,00
62	GALAȚI	COMUNA	GHIDIGENI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 COMUNA GHIDIGENI	636	421	617,00

0	1	2	3	4	5	6	7
	GIURGIU total				1.333	838	1.295,00
63	GIURGIU	COMUNA	FLOREȘTI-STOENEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 FLOREȘTI	427	258	415,00
64	GIURGIU	COMUNA	GOGOȘARI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MARIN GH. POPESCU” GOGOȘARI	169	107	164,00
65	GIURGIU	COMUNA	STĂNEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 STĂNEȘTI	211	132	205,00
66	GIURGIU	COMUNA	BOLINTIN-DEAL	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „BANU BĂLEANU”	526	341	511,00
	GORJ total				596	404	580,00
67	GORJ	COMUNA	POLOVRAGI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 POLOVRAGI	266	180	259,00
68	GORJ	COMUNA	SCOARȚA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ SCOARȚA	330	224	321,00
	HARGHITA total				1.629	1.001	1.583,00
69	HARGHITA	MUNICIPIU	ODORHEIU SECUIESC	LICEUL „MARIN PREDĂ”	333	43	324,00
70	HARGHITA	MUNICIPIU	GHEORGHENI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „KOS KAROLY” GHEORGHENI	466	357	453,00
71	HARGHITA	MUNICIPIU	MIERCUREA-CIUC	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „XANTUS JANOS” MIERCUREA-CIUC	495	352	481,00
72	HARGHITA	MUNICIPIU	TOPLIȚA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON CRISTEA” TOPLIȚA	335	249	325,00
	HUNEDOARA total				2.930	1.245	2.844,00
73	HUNEDOARA	COMUNA	SĂNTĂMĂRIA-ORLEA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ SĂNTĂMĂRIA-ORLEA	203	149	197,00
74	HUNEDOARA	ORAȘ	ANINOASA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTA VARVARA” ANINOASA	337	183	327,00
75	HUNEDOARA	MUNICIPIU	ORĂȘTIE	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DR. AUREL VLAD” ORĂȘTIE	894	569	868,00
76	HUNEDOARA	MUNICIPIU	DEVA	LICEUL TEHNOLOGIC ENERGETIC „DRAGOMIR HURMUZESCU” DEVA	1.496	344	1.452,00
	IALOMIȚA total				1.664	1.042	1.615,00
77	IALOMIȚA	ORAȘ	CĂZĂNEȘTI	ȘCOALA PROFESIONALĂ CĂZĂNEȘTI	337	215	327,00
78	IALOMIȚA	COMUNA	BORDUȘANI	ȘCOALA PROFESIONALĂ BORDUȘANI	607	370	589,00
79	IALOMIȚA	COMUNA	REVIGA	ȘCOALA PROFESIONALĂ REVIGA	336	196	326,00
80	IALOMIȚA	MUNICIPIU	FETEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „RADU VODĂ” FETEȘTI	384	261	373,00
	IAȘI total				3.602	1.572	3.497,00
81	IAȘI	COMUNA	DAGĂȚA	ȘCOALA PROFESIONALĂ DAGĂȚA	729	407	708,00
82	IAȘI	COMUNA	ALEXANDRU IOAN CUZA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘCHEIA	280	208	272,00
83	IAȘI	COMUNA	BELCEȘTI	LICEUL TEHNOLOGIC „VICTOR MIHĂILESCU CRAIU” BELCEȘTI	992	362	963,00
84	IAȘI	COMUNA	MIRONEASA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIRONEASA	872	565	846,00
85	IAȘI	MUNICIPIU	IAȘI	COLEGIUL PEDAGOGIC „VASILE LUPU”	729	30	708,00
	ILFOV total				1.780	965	1.728,00
86	ILFOV	COMUNA	ȘTEFĂNEȘTII DE JOS	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1	723	450	702,00
87	ILFOV	COMUNA	VIDRA	LICEUL TEORETIC „ALEXANDRU ROSETTI”	547	210	531,00
88	ILFOV	ORAȘ	BUFTEA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 BUFTEA	510	305	495,00
	MARAMUREȘ total				428	264	417,00
89	MARAMUREȘ	COMUNA	BICAZ	ȘCOALA GIMNAZIALĂ BICAZ	93	57	91,00
90	MARAMUREȘ	COMUNA	BOGDAN VODĂ	ȘCOALA GIMNAZIALĂ BOGDAN VODĂ	196	120	191,00
91	MARAMUREȘ	COMUNA	BĂIUȚ	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „REGINA ELISABETA”	139	87	135,00

0	1	2	3	4	5	6	7
	MEHEDINȚI total				926	659	900,00
92	MEHEDINȚI	COMUNA	GRUIA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRUIA	419	309	407,00
93	MEHEDINȚI	COMUNA	CĂZĂNEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂZĂNEȘTI	185	123	180,00
94	MEHEDINȚI	COMUNA	HUSNICIOARA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ HUSNICIOARA	77	51	75,00
95	MEHEDINȚI	COMUNA	PUNGHINA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUNGHINA	245	176	238,00
	MUREȘ total				1.942	1.292	1.886,00
96	MUREȘ	COMUNA	SÂNPAUL	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DOSA DANIEL” VALEA IZVOARELOR	661	440	642,00
97	MUREȘ	COMUNA	VÂNĂTORI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PETRE N. POPESCU” VÂNĂTORI	613	421	595,00
98	MUREȘ	COMUNA	PETELEA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ PETELEA	491	323	477,00
99	MUREȘ	COMUNA	SUSENI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ SUSENI	177	108	172,00
	NEAMȚ total				2.858	826	2.774,00
100	NEAMȚ	MUNICIPIU	ROMAN	LICEUL CU PROGRAM SPORTIV ROMAN	871	210	845,00
101	NEAMȚ	MUNICIPIU	ROMAN	COLEGIUL TEHNIC „DANUBIANA” ROMAN	1.166	127	1.132,00
102	NEAMȚ	COMUNA	RĂUCEȘTI	ȘCOALA PROFESIONALĂ OGLINZI	502	296	487,00
103	NEAMȚ	COMUNA	RĂUCEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 RĂUCEȘTI	319	193	310,00
	OLT total				283	180	276,00
104	OLT	COMUNA	OSICA DE JOS	ȘCOALA GIMNAZIALĂ OSICA DE JOS	135	90	131,00
105	OLT	COMUNA	SPINENI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ ALUNIȘU	83	52	81,00
106	OLT	COMUNA	LELEASCA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ LELEASCA	65	38	64,00
	PRAHOVA total				1.718	1.100	1.669,00
107	PRAHOVA	COMUNA	POSEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „POSEȘTII- PĂMÂNTENI”	413	284	401,00
108	PRAHOVA	COMUNA	VALEA DOFTANEI	LICEUL TEHNOLOGIC „CAROL I” COMUNA VALEA DOFTANEI	660	339	641,00
109	PRAHOVA	COMUNA	ȘOTRILE	ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA ȘOTRILE	295	222	287,00
110	PRAHOVA	COMUNA	TÂRGȘORU VECHI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA TÂRGȘORU VECHI	350	255	340,00
	SATU MARE total				849	570	824,00
111	SATU MARE	COMUNA	TEREBEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ TEREBEȘTI	277	194	269,00
112	SATU MARE	COMUNA	CULCIU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „BEM JOZSEF” CĂRĂȘEU	171	114	166,00
113	SATU MARE	COMUNA	BELTIUG	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VIOREL SĂLĂGEAN” BELTIUG	401	262	389,00
	SĂLAJ total				1.810	954	1.757,00
114	SĂLAJ	COMUNA	HIDA	LICEUL TEHNOLOGIC „LIVIU REBREANU”	442	241	429,00
115	SĂLAJ	COMUNA	SÂG	ȘCOALA PROFESIONALĂ SÂG	504	301	489,00
116	SĂLAJ	COMUNA	SURDUC	LICEUL TEHNOLOGIC NR. 1 SURDUC	463	153	450,00
117	SĂLAJ	COMUNA	VALCĂU DE JOS	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 VALCĂU DE JOS	401	259	389,00
	SIBIU total				4.185	2.005	4.063,00
118	SIBIU	ORAȘ	SĂLIȘTE	LICEUL TEHNOLOGIC „IOAN LUPAȘ”	823	444	799,00
119	SIBIU	ORAȘ	AVRIG	LICEUL TEORETIC „GHEORGHE LAZĂR”	862	446	837,00
120	SIBIU	MUNICIPIU	SIBIU	COLEGIUL NATIONAL PEDAGOGIC „ANDREI ȘAGUNA”	965	294	937,00
121	SIBIU	MUNICIPIU	SIBIU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „RADU SELEJAN”	634	320	615,00
122	SIBIU	COMUNA	BOIȚA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION ALBESCU” BOIȚA	177	114	172,00
123	SIBIU	ORAȘ	COPȘA MICĂ	LICEUL TEHNOLOGIC „NICOLAE TECLU” COPȘA MICĂ	724	387	703,00

0	1	2	3	4	5	6	7
	SUCEAVA total				925	660	898,00
124	SUCEAVA	COMUNA	MOLDOVA-SULIȚA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ MOLDOVA-SULIȚA	235	148	228,00
125	SUCEAVA	ORAȘ	DOLHASCA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ GULIA	383	290	372,00
126	SUCEAVA	COMUNA	CAPU CÂMPULUI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION BARBIR”	307	222	298,00
	TELEORMAN total				807	514	784,00
127	TELEORMAN	COMUNA	LUNCA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 LUNCA	434	292	421,00
128	TELEORMAN	COMUNA	TALPA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ TALPA	139	85	135,00
129	TELEORMAN	COMUNA	SUHAIA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ÎNVĂȚĂTOR MARIN BUNESCU” SUHAIA	128	82	125,00
130	TELEORMAN	COMUNA	SAELELE	ȘCOALA PROFESIONALĂ SAELELE	106	55	103,00
	TIMIȘ total				2.152	952	2.089,00
131	TIMIȘ	COMUNA	MAȘLOC	ȘCOALA GIMNAZIALĂ MAȘLOC	305	201	296,00
132	TIMIȘ	MUNICIPIU	TIMIȘOARA	LICEUL TEOLOGIC ORTODOX „SFÂNTUL ANTIM IVIREANUL” TIMIȘOARA	526	336	511,00
133	TIMIȘ	ORAȘ	FĂGET	LICEUL TEORETIC „TRAIAN VUIA” FĂGET	1.321	415	1.282,00
	TULCEA total				1.216	812	1.182,00
134	TULCEA	COMUNA	CEATALCHIOI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ CEATALCHIOI	30	19	30,00
135	TULCEA	ORAȘ	BABADAG	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN BRÂNCOVEANU”	421	296	409,00
136	TULCEA	ORAȘ	BABADAG	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRCEA CEL BĂTRÂN”	498	308	484,00
137	TULCEA	COMUNA	NALBANT	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NALBANT	267	189	259,00
	VASLUI total				2.133	887	2.071,00
138	VASLUI	COMUNA	BĂCEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TEODOR JUNCU”	708	523	687,00
139	VASLUI	COMUNA	BOGDĂNIȚA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1, CEPEȘTI	199	120	194,00
140	VASLUI	ORAȘ	MURGENI	LICEUL TEHNOLOGIC „GHENUȚĂ COMAN” MURGENI	454	244	441,00
141	VASLUI	MUNICIPIU	VASLUI	COLEGIUL ECONOMIC „ANGHEL RUGINĂ”	772	0	749,00
	VÂLCEA total				834	448	810,00
142	VÂLCEA	COMUNA	LĂDEȘTI	LICEUL TEORETIC „VIRGIL IERUNCA”	275	67	267,00
143	VÂLCEA	COMUNA	CERNIȘOARA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ, SAT MĂDULARI, COMUNA CERNIȘOARA	242	166	235,00
144	VÂLCEA	COMUNA	BUDEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ BUDEȘTI	317	215	308,00
	VRANCEA total				1.832	976	1.778,00
145	VRANCEA	ORAȘ	MĂRĂȘEȘTI	LICEUL TEHNOLOGIC „EREMIA GRIGORESCU”	703	230	682,00
146	VRANCEA	COMUNA	SIHLEA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PRINCIPELE ȘERBAN GHICA ȘI PRINCIPESA ARISTIȚA GHICA” SIHLEA	606	406	588,00
147	VRANCEA	COMUNA	PĂUNEȘTI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ PĂUNEȘTI	439	297	426,00
148	VRANCEA	COMUNA	RĂSTOACA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PROFESOR GROZEA NICU”	84	43	82,00
	MUNICIPIUL BUCUREȘTI total				1.063	529	1.033,00
149	MUNICIPIUL BUCUREȘTI	SECTORUL	SECTORUL 2	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 71	333	135	324,00
150	MUNICIPIUL BUCUREȘTI	SECTORUL	SECTORUL 4	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GENERAL EREMIA GRIGORESCU”	730	394	709,00

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN pentru aprobarea Regulamentului serviciului la bordul navelor militare

Pentru aplicarea prevederilor art. 70 din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul prevederilor art. 40 alin. (1) din Legea nr. 346/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul serviciului la bordul navelor militare, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.57/2013 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și desfășurare

a activităților la bordul navelor și ambarcațiunilor din Forțele Navale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 și 422 bis din 11 iulie 2013, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Vasile Dîncu

București, 1 februarie 2022.

Nr. M.24.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 bis, care se poate achiziționa de la Biroul pentru relații cu publicul din Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

